

נרצחת כהן

בנוסף למוות בנתניה

מלכות, עצרה פרוצה, גילתה שאין זה אלא גבר צעיר ומופרע שהתחפש לאשה . . . **כלב מוי שאביך!** בראשהעין, לאחר שבעלה של תושבת רב עם מאהבה, נשך את הגבר באצבעו, קטע את פרק האצבע העליון של הבעל הקנאי.

תזכיר

הלוי ישב בדין

"אינני יודע אם השופט הלוי צריך לשבת במישפט אייכמן. יתכן שהיה צריך לפסול את עצמו ויתכן שלא. אך דבר אחד אני יודע: לא זה הנימוק האמיתי בגללו מנסים עתה להרחיקו מכס אב בית הדין, קבע אורי אבנרי בהנדון (העולם הזה 1219). השבוע, לאחר שחוק מדינת ישראל שונה, כדי שהשופט העליון, יעקב אולשן, ולא נשיא בית המשפט המחוזי בירושלים, ד"ר בנימין הלוי, ימנה את אב בית הדין, מינה אולשן את השופט העליון משה הלוי, יתיר ההרכב, מינה את עצמו ואת ד"ר יצחק רתה כשופטי אייכמן. על כך הגיבה ההגנה בערעורו של ד"ר רוברט סרבאצ'יוס, הטוען שהלוי אינו יכול שלא להיות משוחד לרעת שולחו — כיוון שכבר הביע את דעתו על אייכמן, שעה שהגדיר את בעת משפט קאסטנר-גרינצ'אלד, כה"שטן", לו מכר ד"ר רוזנבלך קאסטנר את נפשו . . . אחרי שהעולם הזה היה הראשון שעמד על הפגם האמיתי שבהחלט פירסומו של ספרו של משה (אייכמן) פרלמן כד נתפס אייכמן (העולם הזה 1220) ועל העובדה שהצנזורה התירה לפרסם פרטים שעל שאר העיתונים במדינה נאסר לפרסמם, הגיעה ה"פרשה לירי ממשלתי. השבוע הסביר שר האוצר לוי אשכול בשיבת זממיה: "שום מוסד רשמי שיכול היה לספק לפרלמן חומר לא סיפק לו חומר כזה". הוסיף על כך כתריאל כ"ץ, מזכיר הממשלה: "במדינת ישראל אין חומר רשמי על תפיסת אייכמן".

. . . **לדין פלילי**, בעוון בעילת ילד למטה מגיל ט"ו, החליטה המעילה להעמיד את המורה מרחובות על יחסיה עם תלמידה ה"צעיר (העולם הזה 1222) . . . **המריצה מעוריינת** במשפט. היא תופיע כצד שלישי, כתב העולם הזה (1220) על משפט החטיפה מכחית (העולם הזה 1219). השבוע החל המשפט, המדינה יוצגת גם על ידי נציג הא"פוטרופוס הכללי וגם על ידי נציג התביעה הכללית של מחוז תל-אביב. השאלה העיקרית היתה השבוע: אם יקבע השופט כי הוגג לא נישא, יקבע על ידי כך תקדים מסוכן לגבי אלפי הנשים הנוצרות בישראל שלא נישאו מעולם בנישואים דתיים.

הקרה. הוא ביקש להשיג צו שיאסור על לאון פריי, צעיר המחליקים בלהקה, לעזוב את הארץ. "יש לי חווה", הסביר, "ופריי שתו מן הלהקה תחבל בהופעות". לקלר התאכזב לשמוע כי אין אפשרות לעכב את הנער — היות ולפי החוק הצרפתי הוא נחשב לקטין.

סיפר השבוע לאון פריי (19):

"כשהצטרפתי ללהקה, לפני כשנתיים, לא חשבתי כלל על עתיד של מחליק. אחי, שהופיע בלהקה בפאריס, מזה חמש שנים, סיפר לי כי הלהקה עומדת לערוך סיבוב הופעות בעולם והוא יוכל לצרפני כעובד במה. הטיוול הגדול קסם לי. עזבתי את עבודתי כצלם והצטרפתי ללהקה. בשעות הפנאי הייתי עולה ומחליק על הקרח. אחר כך התחלתי להופיע כמחליק מן המניין.

אהבה מכובד ראשון. יום אחד, בבוקרשט, ביקש ממני המנהל לקבל את פניה של רקדנית חדשה בשדה-התעופה. כשרדה הרקדנית מן המסום, התפלאתי לראות כי היא ממש בת גילי. לחצנו ידיים, שמי רמונד דיראן אמרה.

הבטתי בה לרגע ואז, כמו שאורמין הצרפתיים, הרגשתי שזו אהבה ממבט-ראשון. לא הייתי בטוח שזו גם הרגשתה, אך לאחר מספר שבועות התברר לנו כי אנו מאוהבים. אחר-כך, בהצגתנו לישראל, צמחה אהבתינו והתפתחה. במועדוני-הלילה, שהיו את מקומות הבילוי העיקריים של חברי הלהקה, לא הרבינו לבקר. רמונד, שהיתה בעבר רקדנית קלאסית, לא אהבה את אחירת הבארים, לכן העדפנו לבלות ביחידות.

החודשים עברו והחלטנו להתחתן. ניגשתי אל המנהל וביקשתי שיאפשר לנו לחזור לצרפת. איי אפשר ששניכם תעזבו? אמר לנו, זה יקלקל את כל ההצגה. בלית ברירה הסכים לשחרר את רימונד בלבד, אשר הפ"ליגה לצרפת על-מנת לחכות לי שם".

ישראל, ששימשה קרקע לאהבתם של השניים, הצמיחה השבוע גם פיתרון. איתן גרוס, צעיר רחובותי אשר התאמן על משטח הקרח של הלהקה הצלית, לאחר חודשי אימונים, להגיע לרמה הדרושה ונתן קבל כמחליף — במקומו של פריי הנוסע אל אוהבתו בצרפת. גרוס, שערך את הופעת הבכורה שלו בפני הקהל החיפוי, זכה לתשואות סוערות, והתחם על חווה הופעות סביב העולם כשליד שמו מתנוסס התואר "אלוף ישראל בהחלקה על הקרח".

עין הוד

רוח גרולה באה

כפר האמנים עין-הוד, ליד חיפה, ידוע כמיקלט של טיפוסים משונים לא מועטים: לא זו בלבד שצירים מפורסמים כמארסל יאנקו יושבים בו אורח-קבע — אלא אף בית-הספר לבאלט והאולפנא ללימוד קראי מיקה הביאו לבתי-האבן שבמורדות ההר אורחים מוזרים.

החודש הצטרף אורח לא קרוא לחבורה: בביתו של יעקב הילל, בעל בית-החרושת לצבי-ציור הילל שהוא גם בעל החילה בעין-הוד, הופיעו רוזנפראים. כך אמר הילל עצמו וכך טענו ידידיו ושכניו. רעש מורו נשמע בלילות. חפצים וזו ממקומותיהם. היה מי שטען שזוהי רוחו של בעל-הבית, ערבי שמלט במלחמת-השיחרור יחד עם שכניו, נהרג על הגבול — השאיר את הכסר בידי כוחות צה"ל.

רק השבוע, כעבור שנה וחצי, הוזמנה הדסה שוב להופיע באופן דחוף במסגרת. משנכנסה לתלונה, קרא לעברה הסמל: "פני נה כהן". ליבה פסק מפעום. אולם הוא חזר בו מיד: "התבלבלתי בשם". התנצל אגיש המשטרה. אחר כך הראו לה שרידי בגדיה של אחותה. היא ורתה אותם מיד. במיוחד את בגדיהם הכחול.

שוב ביקשו ממנה פרטים על הצעיר ה"מיסטורי". שאלו אותה אם אחותה היתה בחולה ואם היו לה חברים קרובים.

למחרת נלכחה לשדה שליד תל-ברוך ונאמר לה כי ילדים גילו במיקרה, בעת מישחק, את הגולגולת ושרידיה-בגדים. היא בטח נצתה ונאנסה, חיזקה אחר השוטים בקור-רוח את דעתו המיקצועית. הוא הוסיף: "חבל שלא גילינו את זה קודם, או אפשר היה אולי למצוא עיקבות".

לא יכולתם לגלות קודם, התייפחה הדסה ביאוושה, כשבאתי קודם, אמרו לי השוטרים שהיא בטח עשה חיים." כה מה שנשאר מחיים אלה היתה גולגולת בולה, שרידיה-בגדים וסכין גילוח.

דרכי אדם

בית-הבראה

כולם התפלאו על עבראל לטיף דעס (55), שוטרי-הליווי, שנראו כננסים ליד הערבי הענקי, פקידי בית-המשפט שהכירוהו 58 הופעותיו הקודמות כנאשם בגניבות והתפרצויות חמורות, והשופט ישראל דוב זוהר. הפורץ המהולל הובא הפעם כנאשם בעבירה פעוטה: גניבת שני מדאליונים חסי-ריערך. מה קרה לדעס שהתל לעסוק בקטנות? שאלו אותו.

הנאשם לא השיב. חיך את חיוכו החנפני והמסתורי ושתיק. הוא הודה בעבירות. לא אמר אף מילה להקלת העונש. חודש אחד מאסר. פסק יבשות השופט זוהר.

כרהרץ-ענלם החיוך מעל פניו של הנאשם. "למה רק חודש אחד האכנס? שאל את השופט בקול תחנונים. אחר כך, בקול שקט יותר, הסביר למלווי: "חשבתי יתן שנים שלושה".

לא מופיק לרפואה. השופט זוהר לא הבין. "מה אתה רוצה להגיד?" שאל בסקרנות. דעס התעורר. "אדוני, אמר כש"ידי הגדולות פרושות לפניו כבתפילה, לא מומן יצאתי מבית-הכלא שאטה, שם היה טוב. ישבתי הרבה שנים כבר בבתי-כלא, ואני יודע איך זה. כשיצאתי הרגשתי פאבים. הרופא שבדק אותי אמר שאני צריך ניתוח טחורים. אמרו לי שזה צריך לעלות 500 לירות. מאיפה אקח את הכסף הזה? אני כל הומן שם".

אין לי אף אחד. לא משפחה. לא חברים. מי יתן לי כסף? גנבתי כדי להיכנס קצת זמן. תן קצת יותר יא-חאכס! תן כמה שאתה רוצה. רך שיהיה מספיק בשביל הני"תוח. ברכת אלה עליך, סיים, אבל חודש אחד לא מספיק לרפואה".

אורחים

אהבה על הקרח

אל בית המשפט המחוזי בחיפה נכנס בשבוע שעבר גבר נאה, דובר צרפתית, היה זה מוריס לקלר, מנהל להקת פאריס על

נאהבים פריי ודיראן
בקאזיאק לאוטר בצרפת